



Hij hoorde op zee

door K. Norel

Ralf Wilson staat voor het raam van het cargadoorskantoor en kijkt naar beneden, naar de drukte op de kade en in de haven.

Stoom spuit uit de winches. Zware lasten strokarton zwaaien van de spoorwagen naar het dek van de „Aloice“, duiken, na een handzwaai van den voorman in het gangboord, neer in het ruim. Wagens met vlees dokkeren over de keien naar de boot. Uit een tjalk halen de kranen kisten met boter omhoog....

Daar komen de matrozen al aan boord, plunjezak over de schouder. Daar gaat kapitein Veelders de loopbrug over; stuurman Klaassen loopt al, orders gevend, op het voordek rond. Uit het kantoor gaat een bediende haastig aan boord; hij brengt de portefeuille met connossementen....

De walknechts staan bij de meerpalen om de trossen los te gooien. Veelders' fluitje snerpt van de brug;

216. Klaassen commandeert op de

plecht; Donker op het achterdek.. Toeoeoe.... De diepe stem van de „Aloice“ bast, dat de kantoorramen ervan trillen.

De reis naar Engeland is begonnen. Ralf Wilsons knokkels trekken wit, zo krampst hij z'n vuisten. Hij knarst op z'n tanden.... Donker zwaait van het achterdek een kameraadschappelijke groet naar hem. Hij wuift terug....

Dan draait hij met een ruk het raam de rug toe, loopt naar z'n lessenaar, en plaatst, zonder te lezen, zijn zware handtekening onder een stapel brieven, die de piccolo op zijn bureau heeft neergelegd.

Och, Ralf weet het wel, het is grof ondankbaar van hem om hier te zitten prullen, en met een nijldige kop de „Aloice“ na te kijken.

Z'n vrienden hebben hem allemaal benijd, toen hij met de dochter van den directeur verloofde, en toen hij bij zijn huwelijk verhuisde van de brug van de „Aloice“ naar de directiekamer van het cargadoorskantoor.

„Kerel, wat bof jij,“ hebben ze gezegd: „Een lief vrouwtje, een schoonpapa, die er warmpjes in zit, en zo'n job!“

Met dat eerste is Ralf het roerend eens geweest. Het tweede telde niet zo zwaar bij hem, maar te vermaden was het toch niet. Maar het derde? De verhuizing van de brug naar het kantoor?

Mies had tegen Ralf gezegd: „Als we trouwen, blijft je toch binnen?“ en meneer Verwaal had daarop laten volgen: „Mijn schoonzoon krijgt een onder-directeursplaats op het kantoor.“ Toen had Ralf zijn meisje met een gelukkige lach in de ogen gekeken, en zijn schoonvader had hij blozend bedankt voor dat prachtige aanbod.

Dat was nu een jaar geleden. En voor een half jaar had hij de laatste reis aan boord van de „Aloice“ gemaakt. Een vrolijke fuif met de vrienden de laatste avond in de longroom was het besluit geweest. De collega's hadden hem gefêteerd met zijn succes. Alleen de kapitein had gezegd: „Ik begrijp het niet van je, Wilson, ik had dit van jou niet gedacht. Van alle anderen wel, maar van jou niet. Ik meende dat jij zeemansbloed in je body had.“ Ralf herinnert zich, hoe hij bij dat woord van den ouwe even stil geworden is. Maar de glazen waren

weer omhoog gegaan. Lang zal ie leven!.. was gezongen. En op dat avondje aan boord was al heel gauw de trouwpartij gevolgd, de huwelijksreis naar Zwitserland. En toen waren begonnen de dagelijkse auto-ritjes van hun aardig landhuisje, langs villa „Moonlight“ om papa Verwaal op te halen, naar het kantoor. Tweemaal daags heen en terug. Alle dagen hetzelfde....

De eerste dagen had hij de vreemdigheid de schuld gegeven. „tMoet nog wennen,“ zei hij tegen Mies, en die zoende het wolkje van zijn voorhoofd weg, als dat er nog draalde na zijn thuiskomst.

Maar het veranderde niet bij Ralf. Altijd als er weer een boot de kabels los gegoooid had en zijn zware fluit het havenkwartier vulde, kneep er wat samen in Ralf z'n borst. Dan moest hij met geweld zijn aandacht dwingen bij zijn werk. En als het de „Aloice“ was, en hij Klaassen — vroeger tweede onder hem — op de plecht wist, waar hij gecommandeerd had, dan knepen zijn vuisten zich samen en trok er een scherpe plooi om zijn mond.

't Is át, jonge.. voorbij! kon hij dan mompelen. Zij gaan varen. Zij schommelen vannacht op de Noordzee.

En hij zit hier. Als een doolie diender op een dood kantoor. Hij haalt zijn pen over het papier en zet z'n naam: R. Wilson, R. Wilson....., precies recht onder het stempeltje van Verwaal & Zonen N.V. En straks mag hij den procuratiehouder te woord staan: „Vindt u het goed meneer, dat Winkler voor de „Sun“ de victualiën levert, en zullen we aan de Leympf een gulden lager per ton offreren? U weet, anders verzenden ze over Rotterdam?“

Ja natuurlijk vindt hij het goed wat dat uitgedroogde stuk perkament op een haar uitgekiend heeft. Hij wil onder alles zijn naam wel zetten.... hij luistert amper naar wat de proc met zijn kraakstem vertelt en hij leest de stukken, die hem onder zijn neus worden geschoven, niet eenmaal door.

Hij ziet schuimende golven, een deinende boot, dikke rook, die uit een schoorsteen balt. Hij hoort de wind fluiten door het tuig en het is of hij het zeewater op zijn lippen proeft.

Mies kijkt uit haar serre de straatweg af. Er is verlangen in haar ogen, er is ook onrust.... Ralf is zo vreemd de laatste tijd. Neen, klagen doet hij niet. En als zij eens

voorzichtig polst: „Wat is er toch, Ralf?“ dan kan hij op haar afstuiven, haar in zijn armen drukken, en haar zoenen, zo warm en zo lang, dat ze de gedachte: Zou hij niet gelukkig met mij zijn? volkomen verwerpt. Nee, dát is het niet, weet ze zeker. Tussen hen tweeën is het goed. Maar wat is het dan wèl?

Daar komt zijn blauwe wagen aanrennen. Hard natuurlijk. Nu remt hij fel. De bocht bij het tuinhek van „Sunny Home“ is scherp. Hij zwaait met zijn hand buiten het portier, hoog en breed, zoals altijd. Maar Mies ziet het wel bij het voorbijrijden naar de garage, dat de wolk er weer is op zijn voorhoofd.

Als hij de serre binnenkomt, klinkt zijn stem monter. „Dag m'n bèste vrouwtje!“ Hij buigt zich over haar lage stoeltje en zoent haar dat het klinkt.

Maar zij neemt zijn hoofd tussen haar handen, kijkt hem diep in z'n blauwe ogen en zegt beslist: „Er is wat, Ralf, er is wat, al lang. Ik weet het, ik voel het. Maar ik weet niet wat, en jij zegt het niet tegen me.“

Even is hij in verwarring. Haar toon is zó stellig. Dan lacht hij: „Och, meid, wat zou er wezen. Ik heb immers alles wat ik begeer. Ik heb jou toch!“

Weer wil hij haar kussen.

Zij weert af. „Ralf, je moet eerlijk zijn.“

Hij staart naar buiten, oogt een voorbijsuizende auto na. Zal hij het zeggen? Maar het moet haar pijn doen. Uit liefde voor haar heeft hij z'n verlangen naar zee opgekropt. „Ralf, zeg het!“ dringt zij scherp. Als Ralf zijn vrouw aanziet, weet hij dat de onzekerheid haar erger kwelt dan de waarheid het kan doen.

„Ik heb het een beetje te pakken, geloof ik,“ zegt hij moeilijk. „De „Aloice“ ging naar zee en ik moest thuis blijven.... Het is kinderachtig van me, náar kinderachtig. Ik doe stom....“

„Is 't dát?“ roept ze uit, opgelucht en verward tegelijk. Dan, weer angstig, als beseft ze, dat het toch nogal wat betekent: „Heb je daar al méér last van gehad? Verlang je zó naar zee?“

Ralf knikt.

't Is een poos stil in de serre. Mies vergeet thee in te schenken. Ralf denkt niet aan z'n sigaar.

Mies is de eerste, die weer wat zegt. „Nou heb je een prachtige betrekking gekregen, en we heb-

ben dit gezellige huis, en je hebt mij.... En verlang je nu nog terug naar zo'n vuile boot en naar dat gezwalk bij nacht en ontij, en denk je er dan helemaal niet aan, dat ik alleen hier moet zitten en op je wachten, wachten.... Het valt me van je tegen, Ralf!“

Ralf zit ineengedoken in de crapeaud. Hij vindt zichzelf een ellendig ondankbaar wezen. Ontzet vraagt hij zich opeens af of hij wel echt van Mies houdt. Aan zijn liefde heeft hij nog nooit een ogenblik getwijfeld, maar nu, nu Mies dit zegt. „Ik moet anders worden,“ richt hij zich op. „Ik zal dit begraven. Mies — hij loopt op haar toe — twijfel aan m'n liefde niet!“

Zij ziet hem recht in de ogen. Die blauwe ogen zijn zo trouw en zo eerlijk.... maar er leeft een diep verdriet in.

„Ik weet het, jongen!“ zegt ze warm. Dan komen er tranen bij de jonge vrouw.

Van nu af let Mies bijzonder op Ralf. Het gaat een paar weken goed. Maar dan merkt ze de wolk weer. Op een dag dat de „Aloice“ vertrokken is.



„Voor jou is niets te veel....“

Ralf doet echter opgewekt en vrolijk. Hij is zorgzaam voor Mies en hij meent, dat zij niets merkt. Zij laat dan ook niets blijken.

Maar die nacht ligt Mies wakker. Ze luistert naar de rustige ademhaling van haar man. Ze streelt zijn haren in zijn slaap. Er dringen tranen in haar ogen. Ze heeft gemeend, dat het bij Ralf ging tussen haar en de zee. Ze weet nu beter. Zijn liefde voor haar is hecht en sterk. Op zee zal ze niet minder sterk zijn dan hier. Zij moet het offer brengen voor hem, zoals hij het tot nu toe gebracht heeft voor haar. . . . Als ze zover is stukt haar denken. Kan Ralf voor haar niet net zo goed een offer brengen als zij voor hem? Is dit feitelijk wel een offer voor Ralf. Zijn carrière is toch prachtig. Moet zij, omdat hij nu eenmaal gek is op varen, het offer brengen van de eenzaamheid, van ongerustheid en angst in stormnachten? En dat om hem. . . . een leven te doen lijden van ontbering? Het is te zot! Hij moet anders worden, niet ik! Bevredigd is Mies echter niet. Ze woelt in bed rond, en valt pas laat in een onrustige slaap.

Op een avond zijn de jongelui bij Mies' ouders in villa „Moonlight“ op bezoek. Ze doen dat vaker. De ouders Verwaal hebben graag gezelligheid in hun stille woning. Daar rinkt de telefoon. „Ralf, luister jij even?“ vraagt Verwaal. Hij gaat. „Gek geval,“ komt Ralf terug. „Klaassen en Donker plotseling allebei ziek, griep. En de „Aloice“ moet vannacht varen. Veelders kan

een leerling voor Donker laten invallen, maar voor Klaassen weet hij geen ander. Hij vraagt hoe het moet.“

„Ta, ta. . . .“ Meneer Verwaal trommelt met zijn vingers op de leuning van zijn fauteuil. „Ja. . . . de schuit moet varen.“ Een diepe rimpel zet zich in z'n voorhoofd. „Hoe zullen we dat varken wassen? Als —“ hij zegt het lachend om het zotte van de voorslag — „als jij es ging voor deze keer.“

Mies ziet Ralf van op zij aan. Zijn ogen stralen. Ze weet het onfeilbaar zeker, dat hij niets liever wil, dan vannacht uitvaren met de „Aloice,“ en aan boord blijven, niet voor deze ene reis, maar voor vast. En ze voelt dat zij hem niet weerhouden mag. Een vrouw die haar man thuis houdt, weg van zijn levenswerk, weg van zijn roeping, dat is geen moedige, geen echte vrouw. Het leven van een vrouw moet staan in het teken van het offer. Hoe meer ze offert, hoe rijker ze is. Nu kijkt Ralf naar haar, besluiteloos, vragend, met een: „Natuurlijk, dat gaat niet,“ op zijn lippen in antwoord op het losse gezegde van zijn schoonvader.

„Wel ja, Ralf, ga!“ zegt zij helder. Er gaat een schok door Ralf. Zijn ogen tintelen.

„Kind, wat praat je,“ berispt Mevrouw Verwaal.

Papa Verwaal houdt er van dat de zaken vlot lopen. „Voor deze éne keer misschien. . . .“ slaat hij voor. „De schuit moet er uit, weet je.“ „Als Ralf dat wil, mag hij om mij wel voor vast op zee,“ gaat Mies voort.

„Kind, wat bezielt je?“ valt haar moeder uit. „Is het zó koud tussen jullie heiden?“

Ralf echter kijkt in een paar ogen, zó glanzend, zó oprecht, zó vol van overgave, dat hij in het bijzijn van de vormelijke schoonmama op Mies toespringt en haar kust, zoals hij het nog nooit heeft gedaan.

„Dat is te veel,“ fluistert hij haar verrukt in het oor. „Dat is véél te veel.“

„Voor jou is niets te veel, niets, hoor je.“ Dan, luider: „Toe jongen, schiet op, Kapitein Veelders wacht immers nog aan de telefoon.“

Als de zware fluit van de „Aloice“ in het holst van de nacht zijn vaarwel loeit, keert zich in „Sunny Home“ een jonge vrouw op haar kussen om, en slaapt in met een blij glimlach om de lippen.

Op de brug van de „Aloice“ loopt de eerste stuurman. De Brandaris zwaait zijn schichten over het zwarte water; de toren van Huisduinen maait zijn lange armen rond; hoog in het Noorden knipt het licht van Ameland. Aan de hemel tintelen de sterren. . . . De schroef maait, de machines dreunen, het schip trilt. Tegen de boeg kletsen de golven stuk en langs het boord rutselt het kielwater. . . .

Stuurman Wilson houdt zijn hand aan het gepolijste koper van de telegraaf. Hij snuift diep de zee-lucht in, en terwijl zijn ogen scherp gericht zijn op de bakens van het Vlie, mompelt hij: „Dat ze een schat was, wist ik, maar dat ik zó'n lieve vrouw van God gekregen had, dat heb ik pas vandaag geleerd.“

